

הווי קיבוצי. דוד קוק בלוויית חברה בשדות משק דפנה בגליל העליון (למעלה), שם חי במשק חמש שנים בהכשרת נוער. משמאל: נשען על חברו להכשרה, אץ הוא ילד עיראקי, בתלבושת ערבית טיפוסית שהצטרף לאותה ההכשרה.

סיפור אם הצעיר שנאשם ברצח בן-עמי מלכיו "בני אינו רוצח!"

לקיבוץ. אמרנו לו: לא טיב תלך לקיבוץ, תשאיר אותנו לבד. אנחנו זקנים ואתה עוד ילד קטן. הוא לא שמע, הלך לקיבוץ. לקיבוץ דפנה בגליל.

חשבתו דק, אין לי ילד יותר. אולי בקיבוץ יהיה בן-אדם. ילמד, יעבוד, לא יהיה כל כך עצבני. כל חצי שנה היה בא לבקר פעם. לא היה מביא לנו כלום, קצת כסף וזה הכל. אבל הוא ילד טוב, עוד ילד קטן לא מבין שום דבר. לא היה מספר כלום מה שבקיבוץ. רק פעם אמר יש בחורה, הוא רוצה להתחתן. אבא רצה להרכיב. מה הוא עוד קטן, צריך לדאוג למשפחה, לעזר הורים שלו.

חמש שנים היה בקיבוץ דפנה. בסוף בא הביתה עם רובה. למה נתנו לו נשק? לא היה בצבא, לא מכיר רובה, לא יודע מה זה בכלל. הוא בחור יפה וחזק, בחורות במעברה מסתכלות עליו. הוא לא רוצה להסתכל אפילו עליהן. אמר רוצה ללכת חזרה לקיבוץ. אבל אבא רצה שיעזור, יעבוד וייתן כסף.

הוא לא שמע והלך. אבא אמר לו אל תלך, איפוא אתה הולך? אמר הוא: קיבוץ דפנה. לא היה מדבר איתנו בכלל. לא זומזן בא הביתה עוד פעם עם רובה. שאלנו אותו: מאיפה הרובה? אמר מקיבוץ כיסופים, אני שומר. הרגתי אתמול שני ערבים. יותר לא דיבר. הלך חזרה.

לא מאמינה שהוא הרג. אולי הלך כדור במקרה. הוא ילד טוב, לא יודע מה זה רובה. עכשיו שמענו שלא יהיה משפט. דוד בבית משוגעים. למה עושים לו ככה? כולם יהודים, גם הוא יהודי.

רצינית לראית מה קרה איתו, לא נותנים ללכת. אין כסף לשלוח חבילה. אולי הוא הרג, אבל הוא ילד קטן. ילד שלי.

סיפורה היא בקול צרחני לחוליות, העולם הזה:

אף אחד לא מאמין כי דוד עשה את זה. איך הילד שלי יכול להרוג בן אדם? כולנו כבר משוגעים ונשרף כבר הלב שלנו. לא יודעים מה לעשות, איך להציל הילד שלנו ממות, אסור להרוג אותו. כולם יהודים. כולם יהודים.

אני הולדתי אותו בעיראק. גרנו בבגדאד. הוא היה הילד הכי קטן שלי. ילד קטן. היו לי עוד שני בנים גדולים ובת. אבא שלו היה עובד פועל. לפעמים גם מוכר עראק. הוא לא הלך אף פעם לבית-ספר. לא היה יודע ללמוד.

תמיד מסתובב בחצר וברחוב עם חיות ועם ערבים. דוד ילד קטן, ילד טוב. היה תמיד אצלו משהו בראש, לא מבין כל כך הרבה. שומע בקול האבא, לא עושה צרות הרבה. פעם נשפכו מים חמים עליו, חשבתו מת. צעק, צעק כל הימים, עד שהיה בריא. אמרתי זה מאלוהים, אלוהים רוצה שדוד שלי יהיה חיים ארוכים.

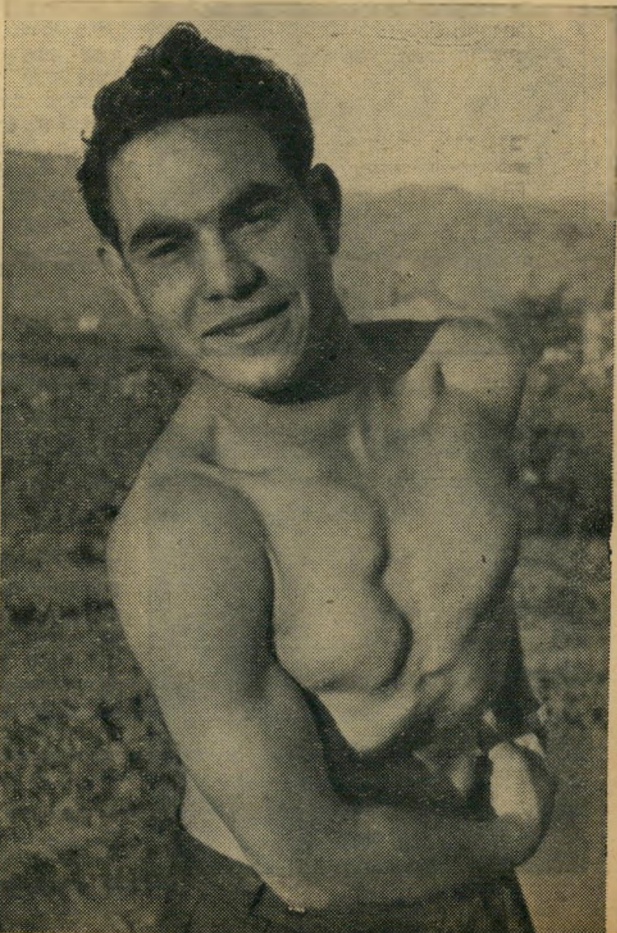
באנו לארץ-ישראל. אולי לפני שש שנים. דוד עוד ילד קטן, ילד טוב. נתנו לנו זה הצריך במעברה, אי-אפשר לחיות. בנים שלי גדולים, יש ילדים הרבה לא גרים איתנו פה. האיש שלי מחפש עבודה בלשכה. פעם יש, פעם אין. יום עובד, שבוע לא עובד. חיים לא טובים.

דוד עוד ילד קטן, אומר לא רוצה להיות בבית, רוצה ללכת

לפני ארבעה חדשים נמצא טנדר עזוב בצד הדרך באר-שבע-סעד ובהוכו מוטלת גופתו נקובת-הכדורים של המדריך החקלאי בן-עמי מלכיו, איש כפר-יחזקאל, שהתנדב לעבוד ביישובי העולים. תוך ימים מספר, נעצר צעיר שחרחר בשם דוד קוקו, (17) ממעברת אשקלון והואשם ברצח. קוקו, שעדיין ראייה טענו כי רצח את מלכיו לאחר שזה טרב ל-הסיעו במכוניתו למחוז חפצו, נתקף בהתקפת עצבים לאהר מעצרו, צעק ללא הרף בתא כלאו: "בפעם הבאה אני אסע ברכבת!"

הוא לא הובא למשפט וגם לא נכלא בבית-סוהר, נשלח לטיפול פסיכיאטרי. היחידים שאינם מכירים עדיין באשמתו הם הוריו, סולימן ומתנה קוקו.

השבוע, ישיבה מתנה קוקו (55), פרועת-שיער והסרת-שיניים, בצרופה עץ מזוהם במעברת אשקלון, מילמלה ללא הפסק: "דוד לא רוצח."

השנים היפות ביותר בחייו בילה דוד הרחק מבית הוריו במעברת אשקלון, בקיבוץ. כרועה בשדות המשק, וכן בכל עבודה משקית אחרת שהוטלה עליו היה תמיד מאושר, נהג להראות בגאוה את שריריו המטופחים (ימין).